„Az író komolyan veszi a játékszabályokat: aki a hamiskártyások között nem használ cinkelt lapokat, az az ő szemükben összeférhetetlen csaló. Ezért összefognak ellene, ahol tudják, ott gáncsolják, céljuk, hogy minél teljesebben kikészítsék. Ennek érdekében beindul a gépezet, és innentől kezdve a jámbor külföldi tudós kezdi nem érteni a magyar író korábban oly áttekinthető pályáját. Érthetetlennek találja, hogy negyven önálló kötettel a háta mögött miért nem emlegetik íróként, művei miért tűntek el a boltokból, a korábban oly sikeres drámai szerző darabjait miért nem játsszák, amikor még a kasszasiker is garantált esetükben, és hirtelen honnan termett elő annyi sok rágalom, gyalázkodás, vádaskodás, lejáratás, hiteltelenítés, aljaskodás, fenntartás vele szemben? Hová lettek korábbi barátai, hová tűnt évtizedek alatt összeverbuválódott olvasói köre, miért nem keresi senki a közszolgálati médiumokban a rejtélyes módon eltüntetett magyar írót?"

– olvasható a *Csurka István írásainak bibliográfiája* című könyvheti újdonságunk hátoldalán. A bibliográfia tudományának legszigorúbb szakmai kívánalmai szerint összeállított munka 40 év írói termésének foglalata, a Csurka által 1954-től 1996. december 31-ig publikált művek hiánytalan áttekintése, rendszerezése, lelőhelyeik feltüntetése.

A *Hartyányi István* és *dr. Kovács Zoltán* alapos könyvtári és hírlaptári kutatásainak eredményeként megszületett pályakép vitán felüli bizonyítéka annak, hogy korunk leghíresebb „író-politikusa" törések, kitérők és zsákutcák nélkül, nyílegyenesen jutott el a legtisztább nemzeti radikalizmushoz. Szomorú kortünet, hogy magányosan, másoktól elhagyva, sőt támadva kénytelen képviselni a nemzeti hangot.

Ha érdekli önt az út, amit Csurka István négy évtizedes írói munkássága mögött van, feltétlenül keresse könyvheti meglepetésünket.

Kapható a Püski–Magyar Fórum-sátorban a Vörösmarty téren!

Ára: 290 Ft.

Csurka István könyvheti dedikációi a Püski-sátornál a Vörösmarty téren:

június 5., csütörtök: 13 óra
június 6., péntek: 11 óra
június 7., szombat: 11 óra
június 8., vasárnap: 11 óra
június 9., hétfő: 16 óra

Vérvád a vármegyén

Akkurátus zsurnaliszta Várkonyi Tibor: történjék bármi a MIÉP háza táján francia relációban, azonmód megcikkezi. Mostanában a Népszava házi Mórickájaként jut mindenről *ugyanaz* az eszébe, amint legutóbb például arról a „hírről", miszerint *Vitrolles dél-francia városka polgárai a térképen keresgélik, hol is lehet az a fránya Göd, amelyet Le Pen-ista helyhatóságuk testvérvárosukká fogadott.* (Testvérek, május 15.) Előbb, frankomán ember létére, alaposan megsérti a vitrolles-ieket, mondván, *a hely már nem is város többé, szélsőjobboldali kicsapongása miatt* – itt kiköszön belőle a jó öreg bolsevik: csak az a jó demokrácia, ahol balra voksolnak –, majd összehord hetet-havat valami szlovák tankönyvről, meg a Tiso-korszak meghamisításáról. Az egész kérődzéshez méltó végszóként aztán kiböffenti, hogy *Göd az erősen MIÉP-es befolyású Pest megye községe, annak a vármegyének, amelynek egykori alispánja, vitéz Endre László Eichmannal vetélkedve szervezte a zsidók deportálását.*

E a vicc azért elég rosszra sikeredett... Várkonyi Móric-kának ezúttal a törpéről juthatott eszébe a szex, egymástól oly távol eső dolgokkal kellett szegénynek egy kis félelmet gerjesztenie. Csupán megnyugtatásul tehát, az alábbi pontosítások:

Gödnek *nem Vitrolles* a francia testvérvárosa, hanem *Marignane.* (Az előbbi azért kiváltképp rokonszenves *nekünk,* mert a legutóbbi választáskor polgárai a tündérien csinos – mellesleg zsidó származású, de ez *számunkra nem túl érdekes* – Madame Mégret-t választották polgármesterükké, aki a Nemzeti Front színeiben indult, miután *őket sem érdekli* a tisztességes franciák származása.) A közel húszezer lakosú Göd polgármestere a MIÉP alelnöke, aki szintén a választópolgárok akaratából lett az, amit azért illenék tiszteletben tartani még egy Várkonyi Tibornak is. A testvérvárosi kapcsolat a helyi önkormányzat demokratikus egyetértésével létesült, az odalátogató delegációnak éppúgy tagjai voltak szocialisták, mint a helyi Lion's Club képviselői. A francia külügyminisztérium a testvérvárosi szerződést jóváhagyta, mint a két ország kapcsolatait építő jó példát. Nem tudom, vajon mit szól Pest megye közgyűlése ahhoz, hogy a Népszava erősen MIÉP-es befolyásúnak titulálta, mert ez – sajnos – nem igaz, a nagykoalíciónak csak kis hányadát képezi a MIÉP frakciója, amely a parlamenti ellenzéki pártok képviselőivel pragmatikusan együttműködik. De főként ahhoz mit szólnak a vármegyei urak, hogy *nagy nyilvánosság előtt alig burkoltan zsidógyilkos hagyományokkal vádolták meg őket.* Mert ez azért több a soknál! Még akkor is, ha egy olyan alak tollából szaladt ki ez a mocskos vérvád, akiről azért jó tudni, hogy az elmúlt évtizedekben számára csak a moszkovita kommunisták voltak jó franciák.

Ludwig Emil

Budakeszi, Szarvas

A demokrácia népuralmat jelent

Ismét zsúfolt hét végi programja volt a MIÉP elnökének és néhány munkatársának. Május 23-án *Budakeszin* szervezett politikai nagygyűlést a helyi és a megyei szervezet. Ifj. Hegedűs Loránt református lelkész, elnökségi tag és Rozgonyi Ernő közgazdász kísérte el Csurka Istvánt.

Ifj. Hegedűs Loránt beszédében felszólította hallgatóságát a hazáért való cselekvésre. Ekképpen: – Harcold meg a hitnek nemes, szép harcát. Egyikünk sem vonhatja ki magát ebből a harcból, amikor a Kárpát-medencében az idegenek betelepítése hatalmas iramot vett. És itt nem menekültek otthonkereséséről van szó, ez a folyamat merőben más – mondta a lelkész. Saját egyházának zsinati tevékenységéről is szólt feltéve a kérdést: – Milyen békét szolgálnak a zsinati atyák? A szabadkőművesekét? A szabaddemokratákét? Ezt a kérdést az tette jogosulttá, hogy a zsinati atyák nem engedték az Ifjú Református Nép-nemzeti Mozgalomnak a „református" szó használatát. A fiatalok mozgalmának vezetői ezért a betiltott szó helyett a Kálvin nevét választották. A református lelkész bejelentette, hogy az Ikánef várja a keresztény, keresztyén, nemzeti elkötelezettségű ifjak jelentkezését Budapesten, a Szabadság téri református gyülekezetben.

Ezután Rozgonyi Ernő adósság- és a kamatrabszolgaságunkról szólt. Az egy főre jutó külső államadósság Magyarországon 3500 dollárra rúg. Az államháztartás belső adóssága Hornék uralkodása óta csaknem a tízszeresére nőtt. A Magyar Nemzeti Bank a csúszó leértékeléssel a magyar valutát programozottan gyengíti, pusztítja.

Csurka István a pártpolitikai manipulációkról beszélt. – Minden cselekedetük egyetlen célt szolgál: helyén tartani a jelenlegi uralkodó elitet. A népellenes magatartás változatlan. Kell nekünk Európa? – tette fel a kérdést. Esetleg – volt a válasz. De nem azon az áron, hogy a magyar mezőgazdaságot teljesen tönkretegyék, leépítsék, és Budapestet is annyi drogos emberi roncs lepje el, mint Amszterdamot. Azzal élnek vissza a hatalom urai, hogy a magyarokban egy 30 évvel ezelőtti Európa-kép él. Az az Európa Adenauer és De Gaulle Európája volt. De hol van már az a biztonságos Európa?

Mostanában már a saját újságjaikban, a rádióban, a televízióban is gyalázzák Horn Gyulát, rákennek minden disznóságot, amit az SZDSZ és az MSZP elitje követett el. Az SZDSZ majd ismét azzal büszkélkedhet – mondta a MIÉP elnöke –, hogy újra ők váltották le a kommunistákat, ők szabadították meg tőlük az országot, mint annak idején Kádártól. Mi azt mondjuk erre, hogy egyszerűen jó és magyar kormányt akarunk.

Május 25-én *Szarvason,* a művelődési házban kétszáz főnyi hallgatóság jött össze, hogy meghallgassa Csete György Kossuth-díjas építészt és Csurka Istvánt. A nagygyűlés előtti sajtótájékoztatón feltették a kérdést a nemzetközi tekintélyű építésznek: – Miféle indítékkal keveredett a politikába, és éppen a MIÉP-be?

Csete György így válaszolt: – Én az építészetemmel mindig is politizáltam. Vallom, hogy Magyarországnak saját, megismételhetetlen arca van. Nekünk ezt kell szolgálnunk. A MIÉP-et azért kerestem, mert – hitem szerint – megalkuvásokból nem születhet műalkotás. Kompromisszumkötögetésből az építészetben is csak szürke objektumok lesznek. Tudom, hogy szóból ért az ember, ezért választottam a MIÉP-et.

Csurka István szarvasi beszédében a demokrácia, a szabadság hiányáról, ennek halálos következményeiről szólt. A demokrácia a démoszból, a népből születik. Ezt az általunk is óhajtott népuralmat nevezik egyesek szélsőségesnek. Mert nem az a demokrácia – tette hozzá –, hogy mindenféle ostoba firkász minden bárgyúságot összehord, például választott emberükről, Horn Gyuláról, és majd sort kerítenek ily módon Göncz Árpádra is. Ez a fajta demokrácia csak a népámítást szolgálja. Ha a magyarság elfogadja a szabadság hiányát, a halálát fogadja el.

Csurka István a személyes felelősségvállalásra, nemzeti kiállásra szólította fel hallgatóságát, majd ismertette a MIÉP nemzetépítő programját.

Szarvas. Csöndes kisváros. Határában, közvetlen a Körös partján szép kempinget tartott fenn a megyei vendéglátó-ipari vállalat. Ma ez zsidó tulajdonban van, kutyás, fegyveres őrök vigyázzák. Az év 12 hónapjából három hónapban, nyaranta itt nagy a forgalom. A világ legkülönbözőbb helyeiről hozzák ide a zsidó gyerekeket. A városban azt kérdezik halkan egymástól a *bennszülöttek,* hogy vajon van-e Izraelben a magyar gyerekek részére fenntartott, fegyveresekkel őrzött kemping.

Győri Béla

Szélsőséges francia parasztok spanyolországi epret borítanak ki az európai útra. A Marseille környéki gazdákat – egyes liberális politikai elemzők szerint – biztosan Csurka István heccelte fel.

(MTI-FOTÓ)

Cselédkönyves nemzet leszünk?

E lap hasábjain sokszor figyelmeztettünk már arra, hogy mindaz, amit a balliberális koalíció 1994 óta hazánkban csinál, egy távlati célnak az érdekében történik: a magyarságot testileg, lelkileg, számbelileg legyöngíteni, hogy azután akadály nélkül mehessen végbe az idegen elemek Magyarországra telepítése, egy ideálisan biztonságos, a zsidóságnak védelmet és jövőt jelentő európai állam kialakítása. Ez persze eleinte, egy darabig még piros-fehér-zöld lobogók alatt, magyar államnyelven fog történni. Nekünk, magyaroknak pedig – mivel a kirekesztés ismeretlen fogalom lesz e kárpát-medencei új paradicsomban – adódik majd a nagy lehetőség, hogy mint portás, küldönc, ablaktisztító, sofőr vagy cseléd, munkát vállaljunk az új ország új urainál.

Persze az ilyen volumenű változások nem könnyen megvalósíthatók, számos ellenállást kell leküzdeniük a végrehajtóknak, akik nagyon bölcsen, már most elkezdik lélektani megdolgozásunkat, hogy mire arra kerül a sor, már evidencia legyen számunkra is új besorolásunk: a cselédstátus. A *Nők Lapja* idei 12. számában megismerkedhetünk például a 24 éves Éva tanulságoktól terhes történetével. A riportból megtudjuk, hogy Éva *„félbehagyta a gimnáziumot, hogy barátnőjét követve elmenjen házvezetőnőnek Izraelbe. Hat év után nemrégiben jött haza..., de hamarosan ismét visszamegy."* Éva elmondja, hogy a magyar nőknek nagyon jó hírük van Izraelben, már ha a munkáról van szó, mert sajnos olyanok is akadnak jócskán az izraeli szórakozóhelyeken, „akiknek csak inteni kell". De Éva természetesen nem ilyen, ő megbecsült cseléd egy zsidó családnál, és szinte családtagként kezelik. Ugyanis *„Izraelben teljesen természetes dolog, hogy a családoknak bejárónőjük van, nem kell ahhoz a felső tízezerhez tartozni, hogy ezt megengedhessék maguknak".* Szeretettel mesél munkaadónőjéről, aki tipikus izraeli háziasszony, olyan, mint bárki más: *„A ház asszonyai a délelőttöt szépítkezéssel töltik, aztán bevásárolnak, este is csak átöltözni mennek haza, hogy majd a férjükkel menjenek el szórakozni."* Ihaj, csuhaj, fahaj! Hát nem gyönyörűséges egy ilyen zsidó úriasszony otthonában cselédkedni?! Ha pedig még azt is belekalkuláljuk, hogy sokkal jobban megfizetik Évát, mint amennyit idehaza keresne, érthető az öröm és a lelkesedés, amellyel *sikertörténetét* megosztja a több százezer példányszámban megjelenő *Nők Lapja* olvasóival. Nyilván akadt is egy-két leányka, aki a beszámoló hatására szintén otthagyta a gimnáziumot és az első El-Al-járattal Izraelbe repült – cselédnek.

Na persze hiába a nagy szeretet, a családias légkör, az anyagi megbecsülés, amikben Éva választott hazájában korlátlanul részesedik, mégiscsak rosszabb neki, mint amilyen majd nekünk lesz rövidesen: mi e sok földi jóban már idehaza, Budapesten, Magyarországon részesedhetünk. Nem kell költséges jegyet váltanunk a tel-avivi járatra, nem kell elszakadnunk megszokott környezetünktől, ismerőseinktől: *nekünk házhoz jön a lehetőség, itt lehetünk majd cselédei az eszményi zsidó családnak!* Csak még egy-két év türelem, és e honban 10 millió – akarom mondani, akkorra már csak 9 – Éva fogja élvezni a cselédsors gyönyörűségeit. Ennek lelki előkészítésére hivatott a *Nők Lapja* ominózus cikke.

Köszönjük neked, koalíció, köszönjük önnek, Pető úr, és önnek is, Horn elvtárs: mégiscsak van jövőképe elcsigázott nemzetünknek!

Szőcs Zoltán